Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 04.03.1966, sp. zn. 5 Cz 6/66, ECLI:CZ:NS:1966:5.CZ.6.1966.1

Číslo: 49/1966

Právní věta: Organizace, které odpovídají za věci vnesené do prostor organizace ubytovanými občany nebo pro ně ve smyslu § 433 odst. 1 o. z., jsou všechny organizace, které poskytují ubytovací služby podle § 300 a násl. o. z., byť jen vedle hlavní provozní činnosti.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 04.03.1966

Spisová značka: 5 Cz 6/66

Číslo rozhodnutí: 49

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náhrada škody, Odpovědnost za škodu způsobenou na vnesených nebo odložených věcech, Služby

Předpisy: 40/1964 Sb. § 433 odst. 1
§ 300

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 49/1966 sb. rozh.

Organizace, které odpovídají za věci vnesené do prostor organizace ubytovanými občany nebo pro ně ve smyslu § 433 odst. 1 o. z., jsou všechny organizace, které poskytují ubytovací služby podle § 300 a násl. o. z., byť jen vedle hlavní provozní činnosti.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 4. března 1966, 5 Cz 6/66.)

Předmětem řízení byl nárok žalobkyně na náhradu škody, jež jí byla způsobena trestným činem (krádeží) spolubydlící; žalobkyně neuplatnila svůj nárok na náhradu škody proti pachatelce krádeže, nýbrž proti žalovanému Okresnímu ústavu národního zdraví v P. ve smyslu § 433 odst. 1 o. z.

Okresní soud v Pardubicích žalobě vyhověl.

Krajský soud v Hradci Králové změnil k odvolání žalovaného rozsudek soudu prvého stupně tak, že žalobu zamítl. V důvodech svého rozhodnutí zdůraznil v podstatě, že odpovědnými subjekty podle § 433 o. z. jsou pouze organizace, jejichž výhradní činností je poskytování ubytovacích služeb; navíc poukázal na to, že ubytování žalobkyně v objektu žalovaného bylo založeno na právu osobního

užívání jiných obytných místností (§ 190 a násl. o. z.).

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona, podané předsedou Nejvyššího soudu, že rozsudkem krajského soudu v Hradci Králové byl porušen zákon, a toto rozhodnutí zrušil.

Z odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové vycházel především z mylného právního názoru, že okruh organizací, které odpovídají za věci vnesené do prostoru organizace ubytovanými občany nebo pro ně ve smyslu § 433 odst. 1 o. z., je omezen toliko na organizace, jejichž hlavním předmětem provozní činnosti je právě poskytování ubytovacích služeb. Takový názor nemá oporu v zákoně; naopak, z ustanovení § 433 odst. 1 o. z. plyne, že organizacemi, které odpovídají za věci vnesené do prostor organizace ubytovanými občany nebo pro ně, jsou všechny organizace, které poskytují ubytovací služby podle § 300 a násl. o. z., byť jen vedle vlastní provozní činnosti (tj. nejen hotely, ubytovací hostince, penzióny, noclehárny atp., nýbrž i hromadné ubikace, koleje, internáty atp.). Touto odpovědností všech organizací, které poskytují ubytovací služby podle ustanovení § 300 a násl. o. z., zajišťuje zákon řádný výkon ubytovacích služeb, zejména účinnou ochranu občanů před škodami, vyplývajícími z volnější přístupnosti do prostor k ubytování.

Z tohoto hlediska je zřejmé, že event. odpovědnost žalovaného za škodu vzniklou žalobkyni podle § 433 o. z. je odvislá od toho, zda bydlení žalobkyně v objektu žalovaného je výkonem práva ze smlouvy o poskytnutí ubytovací služby podle § 300 a násl. o. z. (tj. výkonem práva na poskytnutí přechodného ubytování na dobu dohodnutou nebo na dobu vyplývající z účelu ubytování v zařízení k tomu určeném), popř. výkonem práva osobního užívání jiné obytné místnosti (obvykle v tzv. svobodárnách) podle § 190 a násl. o. z. V tomto směru nebyly zatím provedeny důkazy, jejichž výsledky by spolehlivým způsobem objasnily povahu právního vztahu mezi žalobkyní a žalovaným, který opravňuje žalobkyni k bydlení v objektu žalovaného. Krajský soud uvedl v důvodech svého rozhodnutí – a to bez provedení potřebných důkazů – že „je bydlení žalobkyně i ostatních zaměstnanců žalovaného spíše považovat za právo užívání jiných obytných místností“; ovšem okolnost, že žalobkyně byla ubytována spolu s dalšími pracovníky žalovaného v jediné místnosti, svědčí pravděpodobnějšímu závěru, že bydlení žalobkyně v objektu žalovaného je výkonem práva ze smlouvy o poskytnutí ubytovací služby.

Krajský soud, který předpokládal, že žalovaný neodpovídá žalobkyni za škodu podle § 433 odst. 1 o. z. již proto, že se výlučně nezabývá poskytováním ubytovacích služeb, a který nezjistil náležitým způsobem povahu právního vztahu mezi žalobkyní a žalovaným, jenž opravňuje žalobkyni k bydlení v objektu žalovaného, porušil zákon v ustanoveních § 6, 120 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 433 odst. 1, § 300 a násl. a § 190 a násl. o. z.